

Πώς είχε επιτυχία η Οκτωβριανή Επανάσταση που μόλις πέρυσι γιορτάσαμε την εκαοστή επαιτίό της; Αυτήν την ερώτηση μπορούμε να την αντιστρέψουμε ως εξής: Γιατί εδώ και ένα τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα δεν έχουμε καινούριο επαναστατικό ρήγμα;

Οι επιφανειακές απαντήσεις σε τέτοιων ειδών ερωτήσεις και η απόδοση ευθύνης σε μεμονωμένους παράγοντες δεν είναι βέβαια σωστή. Όμως, σε μια συνεδρίαση στην οποία συζητάμε τα σύγχρονα καθήκοντα της εργατικής τάξης, μπορούμε να αναφερθούμε σε έναν κριτικό παράγοντα που περιορίζει σήμερα την επιρροή του διεθνές κομμουνιστικού κινήματος.

Είμαστε υποχρεωμένοι να επισημάνουμε ότι η απαίτηση και ο στόχος για ένα νέο σύστημα χωρίς τάξεις, δεν έχει ακόμα αξιόλογη θέση στις αντιλήψεις των εργατικών μαζών. Σε μερικές χώρες ο σοσιαλισμός σαν κοινωνικό σύστημα, έχει περισσότερα σημάδια, σε άλλες έχει εντελώς αφανιστεί, όμως σε γενικές γραμμές μπορούμε να πούμε ότι ο σοσιαλισμός παγκόσμια δεν αναδεικνύεται σαν μια εφικτή εναλλακτική λύση.

Αυτή είναι μια αξιολόγηση της κατάστασης. Επιθυμούμε να επισημάνουμε τα καθήκοντα του κομμουνιστικού κινήματος όχι για να μεταδώσουμε απαισιοδοξία αλλά επειδή επιδιώκουμε να ξεπεράσει το κίνημα κάποια αδιέξοδα.

Έχουν περάσει 170 χρόνια από τότε που δημοσιεύτηκε το Κομμουνιστικό Μανιφέστο. Αν σήμερα ο στόχος για 'μια κοινωνία χωρίς τάξεις και εκμετάλλευση' έχει ίσως την πιο περιορισμένη θέση στην επικαιρότητα της ανθρωπότητας πρέπει να καθήσουμε να σκεφτούμε. Ενώ στο ίδιο χρονικό διάστημα η αστική τάξη έχει καταναλώσει το μπαρούτι του προοδευτισμού της, ο καπιταλισμός έχει φθάσει στο τελευταίο στάδιο του ιμπεριαλισμού, το καπιταλιστικό σύστημα έχει αφήσει το στίγμα δύο παγκόσμιων πολέμων και η φράση 'ή σοσιαλισμός, ή βαρβαρότητα' έχει επιβεβαιωθεί αναρίθμητες φορές.

Υπάρχουν μια σειρά από λόγους που ο κομμουνισμός δεν προβαίνει αρκετά σαν μια επίκαιρη λύση χειραφέτησης του ανθρώπου στις συνειδησεις των εργατικών μαζών. Αν ο στόχος μας είναι να συζητήσουμε τα καθήκοντα των κομμουνιστικών και εργατικών κομμάτων, πρέπει να πούμε ότι δεν προβαίνει σαν λύση και μέσα στο ίδιο το κομμουνιστικό κίνημα και ότι σε αυτά τα 170 χρόνια ζούμε, από προγραμματική και στρατηγική άποψη, το πιο απόμακρο σημείο στην σοσιαλιστική επανάσταση.

Περνάμε από μια περίοδο που ο καπιταλισμός δεν έχει να προσφέρει ούτε ψεύτικες ελπίδες, η αστική πολιτική έχει εξαντλήσει τις δυνάμεις της και εκατομμύρια άνθρωποι στροβιλίζονται στη δίνη της απαισιοδοξίας. Στη χώρα μου, στην Τουρκία λέγεται ότι ζούνε 4 εκατομμύρια πρόσφυγοι. Ενώ από την ίδια χώρα 5,5 εκατ. άνθρωποι έχουν φύγει στην Ευρώπη, είτε για δουλειά, είτε για πολιτικούς λόγους. Όμως οι περοσσότεροί τους ζούνε μέσα στη δυστυχία, σε χώρες όπως Γερμανία, Γαλλία, Βέλγιο, Ολλανδία. Ακόμη και μεταναστεύουν από την Ευρώπη σε πιο μακρινές χώρες, όπως Αυστραλία. Αυτό σημαίνει ότι ο καπιταλισμός ξεριζώνει τους λαούς με πολέμους, κρίσεις, εθνικές συγκρούσεις και εθνικισμούς που λερώνουν τη γη.

Σε αυτό το σημείο ρωτάμε το εξής: Εμείς τι κάνουμε;

Πιστεύετε ότι ο ρεαλιστικός δρόμος για τη χειραφέτηση του ανθρώπου περνάει από τον ισχυρισμό ότι ο καπιταλισμός μπορεί να είναι λιγότερο βάρβαρος, ο ιμπεριαλισμός και η ειρήνη μπορούν να πάνε χέρι χέρι, η δημοκρασία και οι ελευθερίες μπορούν σε αυτές τις συνθήκες να εξελιχθούνε βήμα βήμα;

Όσο πιο πολύ επαναλαμβάνουμε στους εαυτούς μας ότι η επιμονή στο σοσιαλισμός δεν πείθει και ασκούμε στρατηγικές μέσα από απαιτήσεις και στόχους που δεν έχουν πραγματικό υπόβαθρο, τόσο πιο πολύ απομακρυνόμαστε από το στόχο μας για μια κοινωνία χωρίς τάξεις. Φοβάμαι ότι έδω πέφτουμε σε ένα πολύ σοβαρό σφάλμα. Οι αντικειμενικές συνθήκες μπορεί να μην είναι ευχαιρες για επαναστατική εξέγερση. Γνωρίζουμε ότι αυτό είναι άσχετο με τις προθέσεις μας. Η πλούσια εμπειρία που έχουμε αποκτήσει αυτά τα 170 χρόνια από θεωρητική και πρακτική άποψη, μας επιβεβαιώνει ότι η ανάγκη ύπαρξης διαφορετικής προγραμματικής τοποθέτησης σε επαναστατική και μη επαναστατική κατάσταση είναι φανερά λανθασμένη. Τώρα να ρίχνουμε τη σκιά των ανθρώπινων δικαιωμάτων, της δημοκρασίας, της ανεξαρτησίας, της ελευθερίας και της ειρηνής πάνω στο σοσιαλισμό και μετά όταν φτάσει η μέρα που θα ωρημάσουν οι συνθήκες να προχωρήσουμε για την εργατική εξουσία. Αυτή η σκέψη δεν είναι έγκυρη.

Η χάραξη άλλου δρόμου με τη δικαιολογία ότι 'ο λαός δεν εκτιμά το στόχο του σοσιαλισμού' δεν έχει άλλο αποτέλεσμα από το να παραδίνει τα εργατικά, λαϊκά στρώματα στα χέρια των αστικών κομμάτων. Όταν υπάρχει το αυθεντικό κανείς δε ζητάει την απομίμηση.

Πρέπει να γίνουμε πιο δημιουργικοί, να απομακρυνθούμε όσο το δυνατό περισσότερο από το σεκετερισμό, σλογκανισμό και τις εύκολες λύσεις. Επειδή ο δρόμος μας είναι μακρύς και δύσκολος. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το κύριο καθήκον των κομμουνιστικών και εργατικών κομμάτων είναι να ενισχύσουμε την ιδέα του σοσιαλισμού στις αντιλήψεις των εργατικών μαζών.

Είμαστε μια οικογένεια και σαν μια οικογένεια πρέπει να συζητάμε ανοιχτά, ειλικρινά, αποφασιστικά, συντροφικά και αδελφικά τα ζητήματά μας. Για πιο λόγο διοργανώνουμε αυτές τις συναντήσεις; Αν ερμηνεύουμε τη στάση του να μην εμπλεκόμαστε στα εσωτερικά ζητήματα των κομμάτων μας σημαίνει ότι πρέπει να μένουμε ασυνείδητοι και στις πράξεις που κάνουμε; Όλοι μαζί έχουμε βγάλει πολλά συμπεράσματα, ούτε ένα κόμμα δεν ανακατέβεται σε εσωτερικές υποθέσεις, δε δέχεται το διαχωρισμό μεγάλου- μικρού κόμματος. Όμως είμαστε υποχρεωμένοι να ακούμε ο ένας τον άλλον, και όταν το θεωρούμε σκόπιμο να λέμε συντροφικά την άποψη μας. Το καθήκον του κάθε κόμματος είναι αναμφίβολα να ενισχύσει πρώτα από όλα τον αγώνα στην ίδια του τη χώρα. Μόνο μη ξεχνάμε ότι ο κάθε αγώνας αποτελεί ταυτόχρονα και ένα κομμάτι της παγκόσμιας επαναστατικής πορείας. Είμαστε σε αλληλεπίδραση και η κάθε επιτυχία της εργατικής τάξης μιας χώρας, γίνεται παράδειγμα στις άλλες, όπως και το αντίθετο. Κατά τη διάλυση της Σωβιετικής Ένωσης, οι Σωβιετικοί λαοί πλήρωσαν το πιο βαρύ τίμημα, όμως οι προλετάριοι όλου του κόσμου είχανε απώλειες λόγω της αντεπανάστασης. Μπορούμε να πούμε ότι αυτό το θέμα αφορούσε μόνο τη Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Σωβιετικής Ένωσης;

Ναι, είμαστε μια οικογένεια και οργανωνόμαστε στα κομμουνιστικά και εργατικά κόμματα για το σοσιαλισμό. Σε τελευταία ανάλυση, όλους τους αγώνες με αυτό το σκοπό τους δίνουμε, όλα τα τιμήματα για αυτό τα πληρώνουμε. Είναι μεγάλη μας χαρά να βλέπουμε ότι υπάρχουν ακόμα στον κόσμο εκατοντάδες χιλιάδες κομμουνιστές. Και μεγάλη μας λύπη να βλέπουμε ότι έχει βγει από την επικαιρότητα της ανθρωπότητας η απαίτηση για σοσιαλισμό. Το καθήκον μας: Κατά την άποψή μας, είναι να βάλουμε ξανά στην επικαιρότητα του ανθρώπου το στόχο για τη σοσιαλιστική επανάσταση, για τον κομμουνισμό. Αυτό είναι το πρώτο μας καθήκον. Ο αγώνας που δίνουμε με αυτό το στόχο, για τις ελευθερίες, την ειρήνη, την ανεξαρτησία, δεν εξασθενούν. Το αντίθετο γίνονται πιο

δυνατές. Ο καθημερινός αγώνας που δίνουμε για το ψωμί, για την εργασία, γιατί να είναι σε αντίφαση με τον αγώνα για ένα σύστημα χωρίς τάξεις και χωρίς ανεργία; Δεν προηγείται το ένα από το άλλο, αλλά πάνε μαζί. Αυτή είναι η δική μας προσέγγιση.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας συνεχίζει τον αγώνα του με αυτή την προσέγγιση. Το Κόμμα, με τη μεγάλη οργανωτική μεταρρύθμιση που έκανε το 2018, σταθεροποίησε τις ρίζες του στην εργατική τάξη. Η εμπειρία που αποκτήσαμε το τελευταίο διάστημα με τις κομματικές οργανώσεις βάσης που δημιούργησαμε στους εργασιακούς χώρους και οι νέες εργασιακές επιτροπές, αποδεικνύουν ότι οι εργάτες προσεγγίζουν τον αγώνα για τις σύγχρονες ανάγκες και απαιτήσεις με περισσότερο ενθουσιασμό όταν είναι συνδεδεμένες με το στόχο για το σοσιαλισμό. Ο ισχυρισμός μας για τη δημιουργία μιας νέας Τουρκίας δίπλα στην απελπισία της αστικής αντιπολίτευσης απέναντι στην εικόνα του αήτητου Ερντογάν, θα διευκολύνει την άνοδο της εργατικής τάξης στο ιστορικό προσκήνιο.

Με πίστη στο μέλλον, στο μέλλον του κοινού μας αγώνα.

Ζήτω η επανάσταση!

Ζήτω ο κομμουνισμός!

Ζήτω ο διεθνικισμός!